

2008-07-30

Svenska filmdockor på export

Medan svenska filmer med riktiga skådespelare knappt lyckas ta sig utanför landets gränser, gör svenska dockor internationell succé. Kompositören, regissören med mera, Fredrik Emilson, prisas på festivaler världen över för sin "Love and war", som sägs vara världens första dockopera. Och animatören med mera, Johannes Nyholm, reste till Cannes med sin dockinamation "Sagan om den lilla dockpojken"

En liten dockpojke försöker desperat städa upp innan dejten kommer - spiller chips, fastnar med dammsugaren, blir alltmer desperat tills ångesten riktigt puffar ur honom i stånkande, svettiga moln. Konstnären Johannes Nyholm har med sina filmer om den lille lermannen gett vardagspaniken ett ansikte. Men novellfilmen "Dockpojken" rör sig i en annan genre. Den pseudo-dokumentära. Det är till en början en ironisk drift med det pretentiösa konstnärsporträttet. Ett riktigt väl utfört sådant, Johannes Nyholm är suverän i rollen som en tröttsamt klyschig prettovariant av sig själv, och Bo Melin gör en lika uppblåst som intetsägande kulturreporter på något "nyskapande" tv-program. Men lite trist är det med ironiska hänande av folk som vill något - och jag som älskar själva dockpojakens hjärtskärande hopplöshet vill inte se honom bortskämtad. Men sen vänder det, från kylig ironi till grym satir - när tv-reportern - uppretad av konstnärens anspråksfulla attityd - förvandlas till en alltmer sadistisk mobbbare. Tvingar in honom i förnedrande situationer, och till slut lämnar honom, inlåst i sin jättelika, klumpiga, dockpojkedräkt - lika utlämnad och tröstlöst fel som dockpojken själv. Tröst finns istället i Fredrik Emilsons animerade dockopera "Love and war". En klassisk snyftare om mannen som försvinner ut i kriget och aldrig kommer tillbaka till sin älskade, berättad i nostalgiska återblickar som vetter från ett regnigt nu mot solskimrande förlutet. Fast med kaniner och nallebjörnar i huvudrollerna. Fredrik Emilson har skrivit manus, animerat, regisserat och komponerat musiken som framförs mästerligt av Sveriges radios symfoniorkester och sångarna med Marie Alexis och Fredrik Sjöstedt som det älskande paret. Här finns många slitna klyschor från hjärta- smärta och kriget som kärlekens krossare-genren, men ändå. Kombinationen söta men stela djurdockor och smäktande vacker musik knäcker den mest hårdhudade. Miljöerna är till stor del fotade på Kuba, en nostalgisk patina vilar över scenbilderna, små varmironiska blinkningar till filmhistorien ger välbehövliga saltstänk åt allt det bittersöta. Det är i princip omöjligt att inte bli åtminstone en smula berörd.

Jenny Aschenbrenner

jenny.aschenbrenner@sr.se[👉 Tipsa en bekant](#)

© Copyright Sveriges Radio 2008